

AJUNTAMENT de **BORDILS**

L'11 **de SETEMBRE**

Com a Commemoració de l'11 de setembre d'enguany, hem cregut que una manera de fer-ho era fer-vos arribar el text que l'Ajuntament de Bordils va aprovar en sessió ordinària el passat 4 de febrer del 1992, -podeu veure butlletí nº3 a resum actes plens-sobre el RECONeixEMENT AL DRET QUE TOT POBLE TÉ A DECIDIR EL SEU PROPI DESTÍ COM A NACIÓ'.

L'AJUNTAMENT DE BORDILS :

- 1- Reconeix l'acord pres en el Parlament de Catalunya, de reconèixer el dret a l'autodeterminació, com a fidel reflexe al dret internacional, aplicable a les nacions sense estat que ho desitgin.
- 2- RECONeix EL DRET A LA INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA.
- 3- Reconeix que el dret aplicat a l'autodeterminació amb resultat d'independència, és la via única i correcte, ajustada a dret, per esdevenir Catalunya una nació federada amb aquells altres pobles que ho vulguin.

MOCIÓ AL DRET DE LA INDEPENDÈNCIA

DRETS HISTÒRICS : La nació catalana a través del temps, se li reconeix status nacional d'ençà del segle VIII, molt abans que d'altres nacionalitats que avui són independents.

Quan el 6 de juliol de l'any 985, en que Barcelona (cap dels comtats catalans) fou assaltada i saquejada per l'expedició del poderós hayib Al-Mansur, el comte Borrell II demanà ajuda a la cort franca del rei Lotari, al que oferí la renovació del jurament de fidelitat a canvi d'auxili militar que garantís la defensa del país enfront de nous atacs serraïns, que es temien propers.

L'ajud no arribà per la feblesa política d'aquell penúltim representant de la dinastia carolíngia i, mort Lotari (986), Borrell renovà l'ofertament als seus successors, Lluís El Jove i Hug Capet, però cap dels dos pogueren trametre a Borrell l'ajud sol·licitat. en tals circumstàncies, és ben lògic que el comte barceloní no renovés els ofertaments de vinculació política fets anteriorment. D'aquesta manera, en rompre's el darrer contacte finiren per sempre les relacions polítiques de subordinació entre els comtes catalans i els monarques francs. De fet s'havia arribat a la **independència de Catalunya**, o si es vol, del Casal de Barcelona, tot i que no seria reconeguda jurídicament fins el tractat de Corbeil signat el 1258 per Jaume I i Lluís IX de França. Així doncs,

- Catalunya va viure segles sota la dependència dels emperadors francs.
- Quatre segles d'independència nacional.
- Tres segles d'unió amb Espanya, mitjançant un pacte (1469)
- Dos segles de dominació castellana per dret de conquesta (1714)
- Quatre anys d'autonomia limitada, insuficientment garantida per la República Espanyola (1932)
- Trenta sis anys de dominació feixista i sotmesa a Espanya mitjançant la Dictadura d'en Franco (1939-1975)

Catalunya té "drets històrics". D'entrada val a dir que no es va acomplir plenament el Tractat d'Utrecht, i a on es allò altre que se'ns va treure pel Decret de Nova Planta, i naturalment totes les qüestions que amb el pas dels anys hem anat perdent per la gran fam inacabable de centralisme.

D'entrada, caldria fer executar a l'Estat central l'absoluta normalització de la llengua catalana en tots els seus establiments, oficines i despatxos de qualsevol mena i organisme. Aquest "dret històric" és el més palpable i el més peremptori, davant del continuat incompliment de l'art. 3 de la Constitució Espanyola. Aquest dret no necessita cap justificació, perquè es veu per ell mateix.

El segon és reconsiderar l'art. 40 del Decret de Nova Planta, pel qual s'eliminà l'estrangeria dels funcionaris. Caldria tornar a exigir amb fermesa que tots els funcionaris de Catalunya cal que dominin les dues llengües oficials, en cas contrari és símptoma d'incompetència per ocupar un càrrec dins del Principat de Catalunya. Aquesta qüestió és un "dret històric" innegociable.

El tercer punt és el que fa referència a la creació dels Mossos d'Esquadra al 1721. Aquest fet ens otorga drets inimaginables. Els Mossos d'Esquadra van ser fundats molt abans que la "Guardia Civil" (1844). Ens adonem del "dret històric" que tenim? L'ordre públic i tots els afers policíacs ens pertocuen íntegrament pels drets que ens dona la història.

Un quart element seria allò que fa referència al poder judicial. Històricament tenim demostrat que el Tribunal suprem era exercit pel Consell d'Aragó, per la qual cosa és fàcil exigir que "per dret històric" la justícia caldria que fos exclusivament catalana.

Encara tenim molts més assumptes on podriem invocar els nostres "drets històrics", els quals ens empara el Codi Civil en el Títol Preliminar, per ser un territori de dret especial.

La llengua, sens dubte, és el "dret històric" primordial i diferencial d'una nació. Doncs bé, la llengua catalana ha estat perseguida de manera frenètica i obstinada, com cap llengua europea ho ha estat mai.

Podem fer una repassada ràpida sobre aquesta persecució per donar-ne constància :

- El 1715 és prohibeix el català a l'Audiència de Catalunya
- El 1768 es prohibeix l'ús del català als Jutjats i cúries diocesanes, i també a les escoles primàries.
- El 1772 es prohibeix en els llibres de comptabilitat dels comerciants.
- El 1837 es donen normes per privar als alumnes que parlin català dins de les escoles.
- El 1857 la Llei Moyano mana l'exclusiva ensenyança del castellà.
- El 1862 la Llei del Notariat prohibeix poder fer les escriptures en català.
- El 1867 prohibició de González Bravo de fer obres de teatre en català.
- El 1870 la Llei d'Enjudiciament Civil priva de portar papers en català als jutjats.
- El 1896 es priva de parlar en català per telèfon.
- El 1902 Romanones ordena que el catecisme a les escoles s'ensenyi en castellà.
- El 1926 Primo de Rivera castiga als que no vulguin usar el castellà.
- Del 1938 al 1945 surten un reguitzell d'ordres d'en Franco perseguin sistemàticament l'ús del català a tots els àmbits.

Un cop arriba la democràcia i es promulga la Constitució Espanyola de 1978, sembla que finalment hauria d'haver-se acabat això. Però ni l'aprovació de l'Estatut de 1979, ni la Llei de Normalització del Parlament de Catalunya n'han deixat les coses prou aclarides com per tenir una autèntica tranquil·litat en aquest camp.

Per conceptualitzar una nació, a més de tots els elements o factors que l'individualitzen: llengua, territori, història, cultura, ..., hi ha sociòlegs que exigeixen també que calen característiques comunes que diferenciïn els seus membres dels grups semblants amb els quals es mantenen relacions d'aliança o de conflicte.

Catalunya gaudeix de factors diferencials evidents que la configuren com a nació, i gràcies a estudis i enquestes que s'han fet recentment hom pot verificar que Catalunya com també en les seves relacions com a poble, amb la resta de comunitats de l'Estat, és objecte d'un rebuig a l'uníson.

Aquesta general i unànime feblesa dels sentiments de simpatia que desperten entre els ciutadans de totes les comunitats espanyoles, ens afirma que som una nació. Una nació mal vista, estranya per a ells, allunyada, i poc estimada, però no hi ha dubte, una nació que té la característica comuna i queda diferenciada dels altres grups humans.

L'enquesta menada pel Centre d'Investigacions Sociològiques, dona Catalunya la puntuació més baixa d'acceptació per part de totes les Comunitats Autònomes espanyoles; és a dir, que per la visió dels castellans, gallecs, andalusos, extremerys, murcians, asturians i aragonesos, som (juntament amb els bascos) els col·locats més lluny de les seves preferències, perquè se'ns té per gent estranya i amb poques coses amb comú.

El dret a la diferència aquí s'escau, perquè no som nosaltres els que marquem les distàncies, sinó que són precisament els altres, els que ens rebutgen i els que unànimament ens releguen al darrer espai.

Per acabar, ja que les cites i reflexions podrien ésser extensíssimes, farem esment de dos articles de la Declaració dels Drets Humans que l'Assemblea de l'O.N.U. va aprovar i proclamà el 10 de desembre de 1948, i diuen així:

Article 15 è. : -"Tot individu té dret a una nacionalitat".

- "Ningú no pot ésser privat arbitràriament de la seva nacionalitat, ni del dret de canviar de nacionalitat".

Article 30 è. : -"Cap disposició d'aquesta Declaració no pot ésser interpretada en el sentit que un Estat, un grup o un individu tinguin dret a lliurar-se a una activitat o a cometre un acte encaminat a la destrucció dels drets i de les llibertats que s'hi anuncien".

Catalunya ja havia sol·licitat de l'O.N.U. aquest dret i la seva aplicació, l'abril de 1945 en document signat per: Carles Pi i Sunyer, Josep Mª Batista i Roca, professor Trueta, Josep Carner-Ribalta, Josep Carner, Dr. Santiago Pi i Sunyer, Dr. Antoni Trias, Serra i Moret, ...